U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **V. Ž.**, zast. Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2017, čj. OAM-162/LE-LE05-LE27-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 8. 2018, čj. 60 Az 88/2017-38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce je státní příslušník Ukrajiny, pochází z Ivano-Frankivské oblasti. Dne 30. 10. 2017 požádal v ČR o mezinárodní ochranu. Z údajů poskytnutých k žádosti a z pohovorů vyplynulo, že do ČR přijel za prací a lepším životem na jaře v roce 1996. Od té doby se na Ukrajinu vrátil pouze jednou na tři měsíce. V ČR žije již 21 let. Bydlí zde přes 7 let s přítelkyní, která je ukrajinské státní příslušnosti a v ČR má trvalý pobyt. Žalobce má v ČR také hodně přátel a známých. Přiznává, že v návratu na Ukrajinu mu nic nebrání. Nikdy tam nebyl nikým pronásledován a neměl žádné problémy s policií. Na Ukrajinu se však vrátit nechce, protože je tam velká nezaměstnanost a bída. Navíc by tam s přítelkyní neměli kde bydlet. Je rozvedený, má dvě děti, nikdo na něho ale nečeká. Ze správního spisu dále vyplynulo, že v ČR žalobce již jednou o mezinárodní ochranu žádal, řízení však bylo zastaveno, jelikož se žalobce opakovaně bez vážného důvodu nedostavil k pohovoru za účelem objasnění důvodů své žádosti. Minimálně od té doby pobýval žalobce na území ČR bez jakéhokoliv pobytového titulu.

[2] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobcem namítané skutečnosti nespadají pod zákonem vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud názoru žalovaného přisvědčil a výše specifikovaným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Zdůrazňuje, že v ČR žije již od roku 1996, více než 7 let sdílí společnou domácnost s přítelkyní a je zde sociálně integrován. Proto jsou u něj dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Jeho vycestování rovněž představuje rozpor s mezinárodními závazky ČR z důvodu nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný přitom ke zmíněným skutečnostem nepřihlédl a nezabýval se otázkou, zda je vycestování stěžovatele z území možné. Nezohlednil ani to, že bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění, a že by v případě jeho vykonání nemohl udržovat osobní kontakt se svou přítelkyní. S těmito žalobními námitkami se krajský soud nevypořádal přezkoumatelným způsobem a vůbec nezkoumal, zda závěry žalovaného spočívají na řádném a úplném zjištění skutkového stavu.

[4] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. O přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné v případě, že je v napadeném rozhodnutí krajského soudu zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] NSS předně uvádí, že z rozhodnutí žalovaného je zcela zřejmé, proč stěžovateli mezinárodní ochranu neudělil. Přitom se pečlivě zabýval celým správním spisem a situaci stěžovatele hodnotil zcela individuálně. Konkrétně se k možnosti udělení humanitárního azylu vyjádřil na s. 5, a na s. 7 dále posoudil, zda vycestování stěžovatele není v rozporu s mezinárodními závazky.

[7] Pokud jde o udělení humanitárního azylu, krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného a jeho postup schválil. Z uvedeného nelze bez dalšího dovozovat, že by se soud námitkami nezabýval či hodnocení žalovaného nepodrobil vlastním úvahám. Upozornil přitom na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je tedy otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (rozsudky ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38, a ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48). NSS s ohledem na okolnosti projednávaného případu v této souvislosti nespatřuje žádná pochybení.

[8] Co se týče namítané existence překážek vycestování z důvodu zásahu do práva na rodinný a soukromý život a porušení mezinárodních závazků, je pravda, že krajský soud se k této otázce v argumentační části rozsudku nevyjádřil. Z rekapitulace azylového příběhu stěžovatele v rozsudku je však zřejmé, že krajský soud rodinnou situaci stěžovatele uvážil. Dílčí vada odůvodnění rozsudku krajského soudu nemohla založit přijatelnost kasační stížnosti, jelikož neovlivnila hmotněprávní postavení stěžovatele (srov. bod [4]). Nutno podotknout, že existence rodinných vazeb na území ČR sama o sobě ještě neodůvodňuje

pokračování

udělení doplňkové ochrany (viz usnesení ze dne 21. 4. 2010, čj. 9 Azs 3/2010-62 a ze dne 28. 4. 2011, čj. 1 Azs 5/2011-36). Stěžovatel nepředložil argumenty, které by svědčily pro skutečnost, že se jedná o případ popsaný v judikatuře (srov. rozsudek ze dne 6. 8. 2010, čj. 2 Azs 24/2010-90), kdy by z intenzity zásahu do rodinného a soukromého života vyplývala povinnost udělit doplňkovou ochranu. Stěžovatel svými tvrzeními neprokázal, že by v zemi původu nemohl vést se svou přítelkyní ukrajinské státní příslušnosti soukromý či rodinný život. S ohledem na okolnosti případu není možné bez dalšího považovat to, že si stěžovatel vytvořil v ČR osobní vazby, a že na Ukrajině panuje zhoršená ekonomická situace, za výjimečný případ, který by představoval překážku vycestování a aktivoval § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[9] Závěrem NSS připomíná, že potřeba další legalizace pobytu cizince není zákonným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudky ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004-44).

[10] NSS proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu